

ZOMER IN DE ZAAAN

Schilderen voor Blijde Ruiters

Schilderen voor Blijde Ruiters

FOTO DRIK JONGEJANS

Ruben Hoeke, leven met muziek

Ruben Hoeke brengt veel tijd door in zijn muziekkamer. Bijzonder dierbaar is hem deze gitaar, geschenken door Jan Akkerman.

FOTO RONALD MASSAUT

Ronald Massaut
r.massaut@hollandmediacombinatie.nl

Wormer * „We treden op met de band, ik geef workshops gitaarspelen en elke twee jaar komt er een nieuwe cd van de Ruben Hoeke Band uit. Daar kunnen we als gezin van leven. Geweldig toch?”

Ruben Hoeke is een tevreden mens. Hij leeft - letterlijk en figuurlijk gesproken - van de muziek. „Ik hoef er niet stinkend rijk van te worden, van muziek spelen. Ik noem dit ook geen 'werken', al komt er wel een heleboel rompslomp bij kijken. Mijn laatste echte baan was in 2003, verkoper in een platenzaak, bij Concerto. Muziek maken, da's toch heel wat anders dan gewoon 'werken'?”

Inspiratie

Ruben is druk bezig met een nieuwe cd. En heel gek misschien: „Da's dan toch wel weer gewoon 'hard werken'. „Ik geloof niet in dingen als inspiratie. Ik ben wel eens naar Dublin geweest om inspiratie op te doen. Belandde je 's avonds in de pub; heel gezellig allemaal. Maar denk nu niet dat je de volgende ochtend wakker wordt met die fantastische melodie in je hoofd. Of je moet van kerkklokken houden. We duiken met de complete band de studio in: zanger, drummer en basgitarist erbij. Spelen, spelen en nog eens spelen. Net zo lang tot het goed klinkt. Dat vind ik dan weer wel hard werken.”

Hoeke zou niet anders willen. De bekroonde bluesrockgitarist heeft in zijn workshops door het land zo'n duizend mensen gitaar leren spelen. Hij heeft zijn eigen programma ontwikkeld: de weg naar spelen met een band in tien lessen. „En dat lukt; ook als je geen enkele ervaring hebt.” Hoeke kreeg muziek zelf ook niet

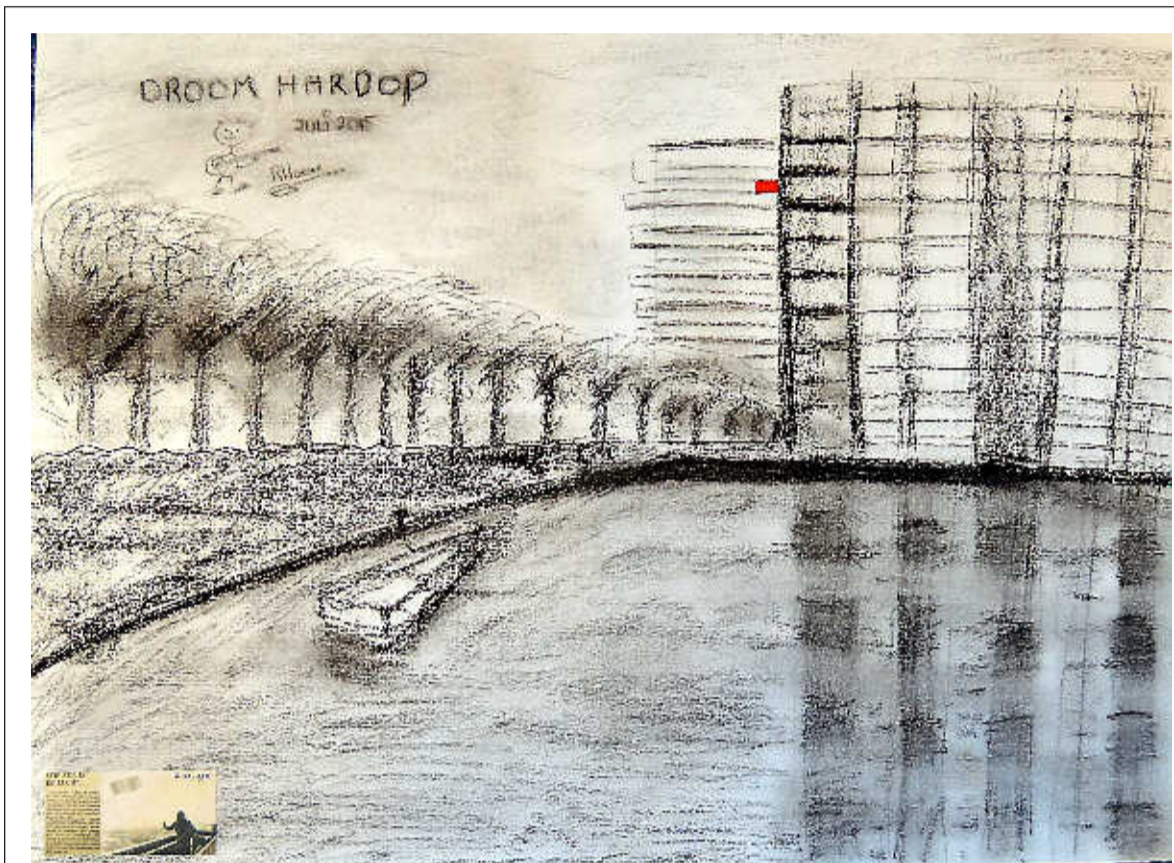
Zaan(ge)Zicht

Bekende Zaankanters maken deze zomer een schilderij van (af) hun favoriete plek in de Zaanstreek. Deze kunstwerken worden later geveild voor het goede doel: manege de Blijde Ruiters.

met de papepel ingegoten. Terwijl zijn vader de bekende boogiewoogiepianist Rob Hoeke is. „We hadden thuis een cassette recorder met welgeteld acht bandjes, waarvan twee met Bert en Ernie. Muzikaal werd je daar niet veel wijzer van. Thuis draai ik zelf ook weinig muziek, maar ik ben toch de hele dag met muziek bezig.” Vooral lesgeven vindt Ruben 'leuk'. „Ik leer mensen in tien lessen gitaarspelen en dan kunnen ze ook echt gitaarspelen. Ik zou graag iets willen doen voor kinderen van arme ouders, die geen geld hebben voor een muziekopleiding. Als je muziek gaat maken, gebruik je een ander deel van je hersens dan wanneer je aan het leren bent. Ik denk dat mensen veelzijdiger, evenwichtiger worden als ze beide hersenhelften ontwikkelen.”

Gitaarlijn

Geïnspireerd door een speciale gitaar die Jan Akkerman voor hem liet maken in Jakarta, heeft Ruben op zijn beurt een gitaar ontworpen om daar te laten maken. Hij hoopt daarnaast op een optreden in de stad met 10 miljoen inwoners, waar ook de wortels van zijn familie liggen. „Mijn grootvader speelde viool in het theater van zijn vader. Mijn vader speelde er piano. Er zijn daar veel festivals. Wat zou het mooi zijn als ik mijn eigen gitaarlijn zou kunnen presenteren tijdens een optreden. Dan is de kring rond.”

Hardop dromen, potloodtekening van Ruben Hoeke.

Paniek op Schiphol: vlieger op de radar boezemt angst in

Ronald Massaut

Wormer * „Ik loop de hele dag met potloden van de kinderen in mijn handen, maar tekenen, dat kan ik niet.” Gitarist Ruben Hoeke heeft ervaring noch talent, zo verzekert hij. Regelen wij een tekendocent. „Dan wil ik het wel proberen, want het goede doel ondersteun ik van harte.” Ruben Hoeke (39) is duidelijk niet op zijn gemak. „Ik heb sinds de basisschool niet meer getekend.” Beeldend kunstenaar en oud-docent Piet Conijn uit Assendelft stelt hem gerust. „Je doet het prima. Dit ziet er echt uit als een flatgebouw en je ziet zo heel goed de weerspiegeling in het

water. Het hoeft juist allemaal niet zo gedetailleerd.” Onderwerp van de tekening is appartementencomplex Oostdorsch in Zaandam. Ruben vertelt: „Ik woonde hier als jong ventje. Mijn vader Rob heeft in 1978 vanaf het balkon - zestien hoog - een menshoge vlieger opgelaten aan anderhalve kilometer lijn. Ik geloof dat-ie op 800 meter hing toen radar de vlieger opmerkte. In no-time stond de galerij vol politie om de vlieger naar beneden te halen. Zulke verhalen, daar geniet ik van.” De twijfel slaat weer toe. „Hoe maak ik hier nu een echt meertje? Het ziet er toch niet uit als water!” Piet Conijn laat zien hoe je

met een tissue potloodstrepen kunt uitvlakken, zodat het meer één geheel wordt. Ruben pakt een tissue en gaat zelf aan de slag. Het gesprek komt op Herman Brood en Anton Heyboer. „Moet ik ook tekst door de tekening schrijven? Of kan ik het stuk over dat vliegerincident in de krant kopiëren en gebruiken? En kleur, moet ik inkleuren?” De basis van de tekening staat precies binnen de anderhalf uur, die Piet Conijn schatte nodig te hebben. Ruben vraagt tijd om het af te maken. Vrouw en kinderen zijn toch op Terschelling: „Heb ik alle tijd. Laat mij maar even klieren. Het moet een echte Ruben Hoeke worden.”

Piet Conijn helpt Ruben Hoeke op weg. FOTO'S RONALD MASSAUT

Ruben is nog wat sceptisch.

„Zo! Ja, nu komen we ergens.”

„Zo'n gevel vraagt om harde lijnen”.

De Oostdorsch weerspiegeld in het water.

„Gaat goed hoor, laat mij maar even mijn gang gaan.”